

מחטבחה של מחפלת

מתכונים לחיים טובים יותר

עלון 65 יד טבת תשע"ח 01/01/18

בין המילים (או ה'מילים')

העלון הפעם מתחיל בהרהורים בנושא הכנת סעודת הברית. בהמשך מחשבות בעקבות פטירת 'גדולים'. מדור תגובות הקוראים לעלון הקודם, שכרגיל מעורר מחשבה. בשבוע הבא העלון לא יצא מחמת חופשה בים המלח.

זווית אישית

זיכרון, שכל אלו נצרכים על מנת להפיק אירוע מסוג זה. כשאני משתמשת בכישורונות שהקב"ה נתן לי אני מרגישה הגשמה עצמית.

- עם השנים למדתי להכין ולעבור את הברית ללא מתח מיותר, יכולה עכשיו לתת חשיבות ולהתרגש מדברים אמיתיים ולהתעלם (כמעט לחלוטין) ממה שלא שווה התייחסות. ולא חסרות דוגמאות של הערות, פרצופים, שתיקה רועמת.

- לאחרונה מצאתי אפילו גושפנקא תורנית: הפסוק בתהילים (נ, ה) אומר: 'אספו לי חסידי כורתי ברית עלי יבחי' מביאור הרבינו בחיי (בראשית יז, יג. כא, ח) עולה שברית המילה נחשבת כהקרבת הרך הנימול לקרבן, וסעודת הברית מקבילה לאכילת הקרבן, ולכן נאמר שכורתי הברית עושים זאת על גבי זבח שהכוונה לסעודה. ממילא הכנת סעודת הברית זהו ממש כעבודת הכהנים בהכשרת הקרבן לאכילה, ושמא נחשוב שזה חל גם על אוכל שמזמינים מקייטרינג, התשובה היא שכשם שאי אפשר להקיש אישה שמפרישה חלה כשהיא אופה חלות לשבת, למאפייה שמוכרת חלות לשבת כך גם כאן אין קשר.

אם נוצר רושם שההכנות והאחריות לא מעייפים, חשוב לי לתקן. הקושי הפיזי בהחלט קיים ולא מנסה לגמד או להתכחש לו, אבל הוא מתגמד לעומת תחושות הסיפוק והנחת.

נחזור למושג אהבה. האם נכון לומר שאני אוהבת להכין סעודות ברית. נדמה לי שאם אכן המניעים מגיעים ממקום של נתינה והתחשבות ורצון להקל, אז יש מקום לשימוש ברגש הזה, אבל רק לידוע צפונות יש את התשובה.

כפי שהודעת, ביום שלישי שעבר נערכה הברית של נכדי אהרן לייב. ואני זכיתי להכין את סעודת המצווה.

זה התחיל לפני עשרים שנה, כשהחלטתי להכין את סעודת הפדיון של נכדי דוד, האירוע המשמעותי כל כך ריגש אותי וחשתי התרוממות רוח מיוחדת

ושונה מהשתתפות כאורחת. לאחר שלוש סעודות פדיון נוספות, נגמרו הבכורות. הרגשתי מין ריקנות וחסר, עד שהועלה הרעיון להתחיל להכין סעודות ברית. ואכן בכל פעם כשמצב בריאותי אפשר לי הכנתי את הסעודה.

אני מנסה להבין האם הביטוי 'אוהבת' להכין את הסעודה אכן הולם את הרצון שלי, ורוצה לבדוק מה עומד מאחורי המניעים שלי, למה דווקא סעודת ברית [לעומת שבע ברכות נניח]. זוכרת ברית של אחד הנכדים אליה הגעתי כאורחת היות ולא הרגשתי בקו הבריאות, הסבתא מהצד השני שאלה אותי 'נו, לא עדיף לך להגיע לשבת וליהנות כאורחת? ותשובתי הייתה 'לא' חד משמעי.

- נתחיל בעובדה שאני מתמוגגת כשאחרים אוכלים את האוכל שהכנתי. [אני תוהה האם זו תכונה משותפת לכל הנשים]. אני נהנית לבשל, לאלתר, לגוון, להמציא תוך כדי בישול, והאוכל יוצא בדרך כלל טעים (למרות שאין נחתום מעיד על עיסתו - אפשר לברר את זה אצל אחרים)..

- ברור שהכנת הסעודה ולקיחת אחריות על האירוע מקילה ומורידה עומס מהבן. וזו הנאה נוספת מתחום אחר.

- בורכתי משמים בכישרון ארגון, חשיבה לוגיסטית, עריכה,

נזכרתי בשיעורים מוקלטים מאחד הכנסים התורניים. אחד המרצים התחיל את השיעור בהודעה כי ברגע שהרב שטיינמן יגיע הוא מפסיק את השיעור גם אם הוא יהיה באמצע משפט, ואכן ברגע מסוים הוא הפסיק לדבר.

המשכתי להקשיב וקשה להגדיר מה שמעתי, אתחיל במה לא שמעתי. לא היו מחיאות כפיים, לא קולות חריקת כיסאות, אפילו לא גרירת רגליים, כביכול הרב ריחף אל מקומו על הבמה. הייתה דממה כל כך מוחשית כאילו כל הקהל העצום באולם עצר את נשמתו.

זה היה מדהים, אף אחד לא ביקש לשמור על שקט, אף אחד לא ניסה לשנות את מקומו, ואז נשמע קולו של הרב ברור וצלול ללא כל הפרעה.

מעניין שאני לא זוכרת מה הוא אמר באותו מעמד, אבל רושם כניסתו נשאר חרוט אצלי, כתגובה ספונטנית לאדם גדול.

אולי באותו נושא: כשאדם 'גדול', נכון יותר 'ענק' הולך לעולמו, מתעוררים לחפש ולהבין את שיעור קומתו, כדי ללכת בעקבותיו. כתוב שעל כל אדם לשאול 'מתי יגיעו מעשי למעשי אבותיי אברהם יצחק ויעקב'. יגיעו מלשון נגיעה, אנו אמורים לשאוף לגעת במשהו מאורחותיהם. ובצוואתו כותב הרב שטיינמן זצ"ל: 'היות ורבים טועים בי'. כן, גם אני בתוך אלא שחושבים בדיוק כך, אבל מהכיוון ההפוך: רבים טועים ולא מספיק מכירים במעלותיי...

ובאותו עניין, קראתי דברים שתלמיד של הרב משה שפירא זצ"ל כתב ליום השנה לפטירתו 'לאחר שנים בהן הייתי משתתף קבוע באחד משיעוריו, פניתי אליו ושאלתי אותו האם כדאי לי לעבור לשיעור אחר. ר' משה הביט בי ואמר: 'אם השיעור כבר לא מתאים לך, אני אצטרך להתאים את עצמי'.

וכל תוספת מיותרת.

רגע של נחת

רגע של נחת- ביום שישי בצהריים נסעתי ברכב בשכונת גבעת שאול לכיוון הר נוף.

תנועת הרכבים התנהלה מאד באיטיות חिकית בסבלנות מאחורי טור ארוך של מכוניות ואוטובוסים,

הרחוב כולו היה מלא בילדים בגילאים שונים שכנראה יצאו בזמן זה ממסגרות הלימוד. ילדים גדולים יותר מסייעים לקטנים, נשים או אברכים מסיעים עגלות כפולות עמוסות בעוללים,

הרכבים התקדמו לאיטם עד למעבר החצייה בו עברו ההמונים מצד זה של הכביש לצידו השני, ואז התנועה השתחררה. מעניין שאף אחד מהנהגים לא צפר לא ניסה לעקוף, ואולי אפילו היו כאלה שחייכו כמוני.

מדור תגובות קוראים

העלון הקודם הניב תגובות מעניינות שאת חלקן אני מביאה כלשונן:

אסף: את מניחה שהמובן של 'נכשל' זה טועה. האומנם? אולי להיכשל פירושו לעבור על הדבר, במובן של לחטוא. ויתכן שזה אותה משמעות.

מובאה מהסבא מקלם מאמר יט: 'אמר החכם, אין פיזור כפיזור הנפש ואין מנוחה כמנוחת הנפש'. אמנם כמעט אין אדם שימלט ממחלת הבהילות אם רב ואם מעט... ונקל להבין, כי המבוהל בפיזור הנפש הוא שני הפכים עם החכמה.

יריב: אני מתפלא שלא ציינת את תחום המחקר של learning bias זו תופעה בה כאשר אנחנו כבר גיבשנו דעה אזי כל מידע חדש שנחשף אליו ימוין. אם הוא תומך בדעה שלנו אזי הוא יקבל משמעות גדולה בתודעה ויאוחסן ביחד עם הדעה. אם המידע החדש סותר את הדעה אזי נתקשה לזכור אותו כי הוא פחות חשוב. כך אנחנו הולכים ומעצימים את הדעה שלנו מבלי לבחון באמת האם היא נכונה. כדי להיות פנויים באמת לתהליכי למידה, חייבים לחתור למצב של ספק מתמיד. אך מה לעשות והחיים בספק הם מאוד מעייפים. זו הסיבה שרבים מעדיפים בשלב מסוים להפסיק ללמוד.

נחמי: לגבי מה שכתבת שמעריכים רק ממצב חסר, אני לא זוכרת מי כותב את זה, אבל הרעיון הוא שכשאתה מודה להקב"ה וטורח להעריך מדי יום את שפע מתנותיו וחסדיו, אין צורך לעורר אותך לתודה בדמות מצבי החסר... זה כמובן לא סותר שיש ניסיונות שיבואו עלינו לצורך גדילתנו, אבל יש דברים שניתן למנוע, כמו שברכת "אשר יצר" בכוונה זה סגולה לבריאות וכדו'.

אהבתי את ההתמקדות בהווה להיות ב-BEING ולא רק ב-DOING...

